

og demokratisk Korea under en repræsentativ regeringsform, 2) indtrængende anmoder om, at man fortsætter bestræbelserne for at nå dette mål i overensstemmelse med de fundamentale principper for genforening, som blev formuleret på Genèvekonferencen i 1954 og bekræftet af plenarforsamlingen under dens 9. og 10. samling, 3) anmoder FN-kommissionen om at fortsætte sit arbejde (herunder iagttagelse og rapportering om stedfindende valg i Korea) samt 4) anmoder generalsekretæren om at sætte Korea-spørgsmålet på dagsordenen for den 12. plenarforsamling.

Ved afstemningen blev det amerikanske resolutionsforslag vedtaget med 57 stemmer for (herunder Danmark), 8 imod (de østeuropæiske lande) og 13 blanke stemmer (Finland, Jugoslavien samt en række afrikanske og asiatiske lande, herunder Burma, Ceylon, Indien og Indonesien).

I anledning af en af den indiske regering forelagt beretning om problemer i forbindelse med spørgsmålet om fanger fra Koreakrigen (se beretning om 10. plenarforsamling, spalte 523) fremsatte Ecuador, El Salvador og Venezuela et resolutionsudkast, som udtrykker plenarforsamlingens tak til den indiske, den argentinske og den brasilianske regering for deres værdifulde bistand i forbindelse med løsningen af krigsfangespørgsmålet samt giver udtryk for håbet om, at de tidligere krigsfanger, som endnu befinder sig i Indien, vil finde blivende opholdssted i nær fremtid ved medlemslandenes medvirken. Dette forslag vedtoges med 69 stemmer for (derunder Danmark), ingen imod, medens 9 lande afholdt sig fra at stemme.

Resolutionerne blev den 11. januar 1957 bekræftet af plenarforsamlingen med henholdsvis 57 og 60 stemmer for, 8 og ingen imod, medens henholdsvis 9 og 10 lande afholdt sig fra at stemme. Danmark stemte for begge resolutioner.

7. Algerier.

(Dagsordenens punkt 62).

Ligesom forrige år (se beretningen om 10. samling, spalte 524) havde en række afrikanske og asiatiske lande foreslået Algerier-spørgsmålet optaget på dagsordenen, hvilket skete. Selve spørgsmålet om optagelse på

dagsordenen gav i år ikke anledning til nogen debat eller afstemning, hverken i „General Committee“ eller i plenarforsamlingen.

1. udvalgs Algerierdebat indledtes den 4. februar 1957 af den franske udenrigsminister, Christian Pineau, som understregede, at Frankrig aldrig havde anerkendt eller ville anerkende, at FN var kompetent til at drøfte et efter fransk opfattelse internt anliggende som Algierspørgsmålet. Formålet med hans indlæg var herefter alene at give FN en række faktiske oplysninger om Alger og at fremhæve den rolle, som fremmed indblanding har spillet og fortsat spiller i spørgsmålet.

Hr. Pineau gennemgik, hvilke fremskridt der var sket i Alger på det økonomiske, sociale og politiske område under det franske styre, samt hvilke reformer man påtænkte iværksat. Med hensyn til årsagerne til opstanden fremhævede han den rolle, terroristgrupperne havde spillet, og omtalte i denne forbindelse nærmere de forskellige modstandsorganisationer.

Det havde stede været den franske politik at søge at befri Algiers befolkning fra terroren og at bringe de to befolkningsgrupper (den europæiske og den indfødte), der var henvist til at leve sammen, nærmere hinanden. Man havde i denne anledning gjort adskillige forsøg på at komme til en forståelse med oprørsbevægelsen, hvilket hidtil havde vist sig forgæves, fordi oprørerne som betingelse for at indlede forhandlinger havde krævet uafhængighed for Alger.

I det sidste afsnit af sin tale beskæftigede hr. Pineau sig med den franske regerings hensigter med hensyn til Alger. Han påpegede, at det ikke ville være muligt at give Alger fuldstændig uafhængighed, fordi landet ikke ville være i stand til at styre sig selv og tilstandene derfor hurtigt ville blive utålelige for de 1,2 mill. europæere og den del af den muhammedanske befolkning, som var forblevet loyal over for Frankrig. Alger havde aldrig — som Tunis og Marokko — været nogen organiseret stat bortset fra et lille område omkring byen Alger.

Fremgangsmåden ved løsningen af det algeriske spørgsmål måtte være: våbenstilstand, valg (til kommunale råd og den franske nationalforsamling) samt forhand-